

fige. Sluttelig omtalte det ærede Medlem Bortforpagtningen af Nordruplund og mente, at det havde været bedre at sælge denne Gaard, saa vilde man have faaet Mere ud af den. Om det nu er rigtigt at bortselge Hovedgaarden fra en Stiftelse som Sorø Akademi, derom kunne jo Meningerne være forskellige; men jeg tror dog, at det maa kunne siges, at der i ethvert Tilfælde er fornuftige Menninger, som mene, at det er rettest at beholde disse Hovedgaarde, fordi det er sandsynligt, at deres Værdi vil stige i Tidens Løb, og at man derfor handler i Akademiets velforstaaede Interesse ved at bevare dem. Det er ogsaa slet, da Forpagtningen udløb for Nordruplund. Men nu bemærkede det ærede Medlem, at Forpagtningssafgiften ikke var sat høit nok. Jeg paastaar bestemt det Modsatte. Det er middelmaadige Soder, og 32 Kr. pr. Lønde Land er en meget passende Afgift deraf. Det ærede Medlem, som ellers tjender disse Forhold saa nøie, tog dernæst feil i at tro, at den ny Forpagter traabte ind i en Gaard, som var vel behandlet, og saaledes kunde være vel tjent dermed i Stedet for at begynde forfra. Det er den samme Forpagter, som har været der 22 Aar, om jeg husker ret, i Forveien, hvis Forpagtningskontrakt blev forlænget. Altsaa Alt, hvad det ærede Medlem har udtalt i den Henseende, passer ikke paa Forholdet. Saa bemærkede det ærede Medlem, at 22,000 Kr. vare affrevne paa Kapitalen. Sammenhængen er nemlig den, at der tidligere var tilstaaet Laan, hvorfor Soderne skulde drænes, mod at dette forrentedes og afdrages med, jeg tror, 6 pCt. aarlig. Det passede, saa længe den samme Forpagter, der modtog Laanet, var i Forpagtningen som Forpagter, thi saa skulde han forrente og afdrage dette. Men naar vi nu fik ind i en ny Forpagtning, var det et Omfjøb at beholde dette, og det var langt simplere at sige: denne Kapital have vi sat i Giendommen, og saa bestemme vi nu Afgiften, saaledes som den vil være at sætte efter Soderens Bestaafenhed, i Stedet for igjennem en lang Række af Aar med en Mængde af Forpagtere, som slet ikke have havt Noget med Dræningen at gjøre, at beholde denne Forrentning af Kapitalen, hvorved desuden den Række af Afgifter, som Forpagtere, skulde svare, blev meget lang, saa at det blev mere vanskeligt for ham at overflue, hvad han egentlig skulde svare. For altsaa at simplificere Sagen, og uden at der er tabt det Mindste derved, er denne Afstrivning slet paa Kapitalen, idet Rente og Afdrag nu komme ind paa en anden Maade, og en ikke ubetydelig Indtægt desforuden. Jeg drister mig derfor til at paastaa, at, hvad der er slet der, er rigtigt og i fuldeste Maade forsvaret.

Sorup: Jeg er ganske simpelt og jævnt det Tilfælde at maatte stemme mod Vædrings-

forslaget angaaende Stiftsmidlerne, og da jeg ikke agter at følge den Hensigt, som den ærede Ordfører gjorde i sit Foredrag, skal jeg ogsaa med et Par Ord ganske simpelt og jævnt begrunde min Stilling til dette Forslag. — Jeg skal begynde med at sige, at, naar jeg ikke kan slutte mig til dette Forslag, er det ikke af den Grund, som jeg har hørt fremsætte her i Salen, at den ærede Minister har kunnet slutte sig til det, og at den ærede Ordfører for Mindretallet har kunnet antage sig dette Forslag paa en saa venlig Maade, i alt Fald værgende det mod Angreb fra en anden Side. Men jeg maa paa den anden Side sige, at den Stilling, som Medlemmer, der i politisk Henseende staa mig saa fjern, have indtaget til dette Forslag, har bestyrket mig, i alt Fald givet mig moralsk Betyrktelse i den Opfattelse, jeg har af dette Forslag og havde i Forveien. Jeg tror ogsaa, at den ærede Ordfører var noget paavirket af Hensynet til, at dette Forslag mere trængte til hans Forsvar, hans Ubeholdning, hans Undskyldning, eller hvad man vil kalde det, overfor den Side, jeg hører til, end overfor Kultusministeren og hans nærmeste Venner her i Salen. Den ærede Ordfører ligesom det ærede Medlem for Veile (Th. Nielsen), der har sluttet sig til ham i forskellige Henseender, have ubelukkende fremhævet, at Forslaget skulde være ensartet med eller det samme som det Forslag, som blev stillet og vedtaget i Fjor. Det er ganske vist, at det kan ikke være nogen Fristelse for den ærede Kultusminister at blive overbeviist om, at det skulde være det samme Forslag som det i Fjor. (Ordføreren (Holstein): Det er der heller Ingen, der har sagt.) Nei, men jeg tillader mig at sige det for dermed at karakterisere Forslaget; thi det forekommer mig til en vis Grad at være karakteristisk, at Ordføreren saaledes paa Forhaand har været sikker fra den Side, sifter fra den høitærede Kultusministers Side, som man ellers fra det politiske Staae, som den ærede Ordfører hidtil har staaet paa, snarest maatte kunne vente Modstand fra. Som sagt, den Betragtning, at det er det samme Forslag, som i Fjor ikke har kunnet været stillet til at vinde den høitærede Minister og heller ikke den Side her i Salen, hvis trofaste og loyale Understøttelse er det høie Ministeriums Støtthed i gode som i onde Dage, under regelmæssige som under uregelmæssige Tilfælde, og sikkert i denne Session lige saa fuldt som i forrige, den Betragtning kan her ikke gjøres gjældende. Det er altsaa kun til os, til den Side, hvortil jeg hører, at den ærede Ordførers Argumenter ere rettede, og jeg skal da sige et Par Bemærkninger til Undersøgelse af, hvad dette Ven, som her rækkes os, egentlig har paa sig. — Der er allerede fra andre ærede Medlemmer i det Væsentlige fyldestgjørende og klart fremsat, hvad Forskjellen er paa disse to Forslag, det i Fjor og det i Aar. Jeg skal strax